

نگاه هفته

قیمت نفت روی خط سیاست

سعيد شفيعی
پژوهشگر اقتصادی

● در هفته گذشته بازار نفت بیشتر تحت تأثیر عوامل سیاسی به نسبت عوامل بنیادی بازار بود. روز دوشنبه عربستان، مصر و امارات (و به تبع آن چند کشور دیگر) روابط خود با قطر را به بهانه حمایت از گروه‌های تروریستی قطع کردند که این موضوع قیمت نفت را اندکی افزایش داد، اما به دلیل تولید اندک این کشور، این تأثیر موقتی بود. در روزهای بعد نگرانی درباره احتمال از بیس رفتن توافق اوپک در پی بروز این اختلاف دیپلماتیک بود که قیمت‌ها را در بازار کاهش داد. افزایش تولید نفت آمریکا و نچیزه نیز از دیگر عوامل کاهش قیمت در هفته گذشته بوده است.

۳ شاخص اصلی قیمت نفت

قیمت نفت «برنت دریال شمال» (Brent) در اواخر جمعه نهم ژوئن به ۴۸ دلار و پنج سنت رسید که نسبت به پایان هفته گذشته، یک دلار و ۶۶ سنت افت نشان می‌دهد. شاخص نفت «وست تگزاس اینترمدیت» (WTI) نیز در همین زمان ۴۵ دلار و ۸۲ سنت معامله شد که نسبت به مدت مشابه هفته قبل، یک دلار و ۵۷ سنت کاهش یافته است.

همچنین بنا بر گزارش دبیرخانه اوپک، قیمت سبد نفتی این سازمان (OPEC Reference Basket Price) روز پنجشنبه هشتم ژوئن به ۴۵ دلار و ۷۸ سنت رسید که این رقم در پی اعلام تمدید توافق اوپک، نسبت به روز مشابه هفته قبل، دو دلار و ۹۳ سنت کاهش یافته است. دلیل اصلی این افت بیشتر نسبت به دو شاخص دیگر، بروز تنش دیپلماتیک بین کشورهای عربی است که ممکن است توافق کاهش تولید را با چالش مواجه کند.

نگرانی از افزایش مجدد عرضه

افزایش تولید نفت در سوی برخی کشورها مانند آمریکا و نچیزه، نگرانی درباره افزایش مازاد عرضه شدت گرفته است. به گزارش بیزنس تایمز به نقل از فارس، با توجه به افزایش تولید نفت از سوی تعدادی از کشورها (از نچیزه گرفته تا آمریکا) و در نتیجه روند افزایشی مازاد عرضه در بازار، قیمت نفت در حال نزدیک شدن به دوران پیش از توافق اوپک است. بر اساس این گزارش انتظار می‌رود تا سال ۲۰۱۸، روند تولید نفت آمریکا افزایشی باشد و سال آینده میلادی از ۱۰ میلیون بشکه در روز عبور کند. در نچیزه نیز شرکت نفتی شل (Shell)، محدودیت صادرات نفت در این کشور را که حدود یک سال از اعمال آن می‌گذرد، لغو کرد که این امر منجر به افزایش تولید نفت این کشور خواهد شد. از سوی دیگر لیبی نیز تولید نفت خود را از میدان نفتی شاره از سر گرفته و سه روز آینده تولید نفت شرکت ملی این کشور به میزان معمول باز خواهد گشت.

آثار نفتی بحران دیپلماتیک قطر

به گزارش خبرگزاری رویترز به نقل از شانائ، وزیر نفت کویت اعلام کرد با وجود بروز تنش دیپلماتیک اخیر میان کشورهای عربی، قطر همچنان به توافق کاهش تولید نفت پایبند است و نرخ پایبندی آن، میان ۹۳ تا ۱۰۲ درصد نوسان دارد.

بر اساس گزارش شانائ، بنا بر گفته وزیر نفت عربستان احتمال دارد که نیاز به کاهش تولید بیشتری از سوی کشورهای صادرکننده نفت (اوپک) و دیگر کشورهای تولیدکننده باشد. لازم به ذکر است در ماه جولای عملکرد و تعهد کشورهای اوپک در جلسه‌ای بررسی می‌شود و در صورت لزوم، میزان کاهش تولید افزایش خواهد یافت. کشورهای عمده تولیدکننده نفت هفته گذشته توافق کردند توافق کاهش تولید را تا مارس ۲۰۱۸ تمدید کنند.

همچنین خبرگزاری بلومبرگ در گزارشی نوشت: هرچند این اختلاف بر تجارت دریایی تأثیری نداشته است، اما هر نوع افزایش تنش، چشم‌انداز عرضه نفت را با چالش مواجه می‌کند. تمامی کشورهای منطقه از تنگه هرمز برای صدور نفت استفاده می‌کنند و بنا بر اعلام وزارت انرژی ایالات متحده، حدود ۳۰ درصد نفت جابه‌جا شده از طریق دریا در دنیا از راه این تنگه صورت می‌گیرد.

کاز طبیعی

به گزارش اداره اطلاعات انرژی دولت آمریکا (EIA)، قیمت شاخص اسپات هنری هاب (Spot Henry Hub) به عنوان شاخص برای قیمت فروش لحظه‌ای گاز طبیعی در آمریکا، در هفته منتهی به نهم ژوئن به دو دلار و ۹۲ سنت رسید که نسبت به هفته گذشته، هفت سنت رشد نشان می‌دهد.

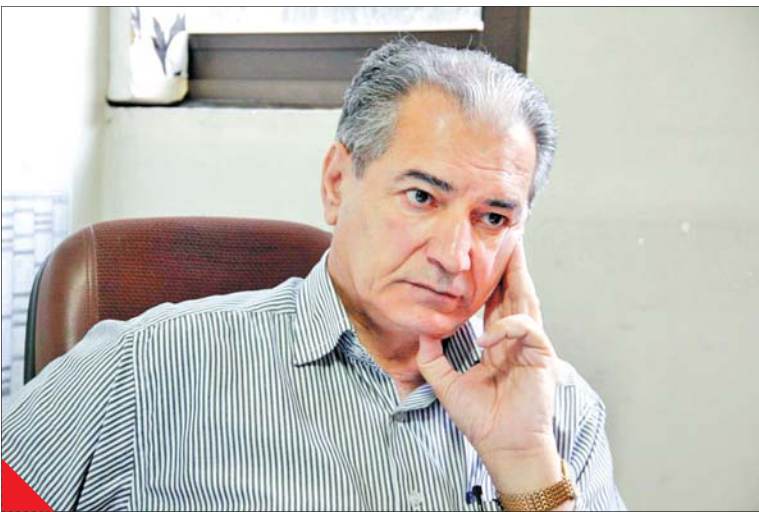
بحران سیاسی قطر و محموله‌های LNG

پس از قطع روابط دیپلماتیک برخی کشورهای عربی با قطر، بخش گاز طبیعی در این کشور با چشم‌انداز مبهمی مواجه شده است. به گزارش انرژی امروز، در پی این تصمیم، صادرات LNG از قطر ممکن است تغییر مسیر داده و از مسیرهای دیگری به مقاصد خود برسد. براساس این گزارش قطر محموله‌های LNG خود را به دو پی و ابوظبی در امارات و مصر و کویت نیز ارسال و گاز خود را از طریق خط لوله دلفین و نیز به شکل LPG به امارات صادر می‌کند. علاوه بر این، اگر این بحران سیاسی در کوتاه‌مدت (زیر ۱۰ روز) حل نشود، به طور قطع بر نرخ اجاره کشتی‌های حمل LNG تأثیر افزایشی خواهد داشت.

اقتصاد

محمدقلی یوسفی در گفت‌وگو با «شرق»، روند ۴۰ سال سرمایه‌گذاری در ایران را بررسی کرد

پوپولیست‌ها مانع سرمایه‌گذاری‌ها پس از انقلاب

محمدقلی یوسفی

... نگاه‌ها همیشه کوتاه‌مدت بوده و نگاه بلندمدتی به اقتصاد کشور وجود نداشته که اولویت را به بخش‌های تولیدی بدهد. سرمایه‌گذاری‌هایی که صورت گرفته بیشتر در زیرساخت‌ها رخ داده است. جاده، پل، برق، گاز و... به دلیل اینکه این طرح‌ها نیازهای جامعه را تأمین کرده‌اند، بنابراین سرمایه‌ها به این سمت رفته‌اند. بنابراین سرمایه‌گذاری‌ها در ۴۰ سال گذشته محدود به زیرساخت‌ها شده. در ۱۰ سال گذشته بخشی از این سرمایه‌ها به سمت مسکن هدایت شد و بخش خصوصی سرمایه‌اش را به سمت مسکن سوق داد. دولت هم به صورت غیرمستقیم و از طریق فعالیت بانکی وارد معاملات مسکن شد. می‌دانیم که سرمایه‌گذاری در حوزه مسکن به صورت بلندمدت نیست. سرمایه‌گذاری باید به سمت ماشین‌آلات برود. در ۳۰ سال گذشته براساس مطالعاتی که داشتم، سرمایه‌گذاری در زمینه ماشین‌آلات هیچ‌گاه به ۲۵ درصد نرسیده و این نشان می‌دهد که بیشتر سرمایه‌گذاری‌هایی که صورت گرفته، در حوزه ساختمان بوده؛ درحالی‌که وقتی از سرمایه‌گذاری صحبت می‌شود، تأکید بر تولیدات صنعتی، ساخت، صنعت و صنایع کارخانه‌ای است؛ این نوع سرمایه‌گذاری اگر صورت بگیرد، دوام اقتصاد را بآبائ می‌کند و به جامعه امید می‌دهد و اشتغال ایجاد می‌کند و در نهایت منجر به تولید می‌شود. متأسفانه به دلایل مختلف چون بازدهی در بخش‌های صنعت و کشاورزی پایین بوده، بخش خصوصی انگیزه کمتری از خود نشان داده که به سمت کشاورزی و صنعت برود. بنابراین ما با سیاست‌های غلط، به گونه‌ای منابع را به جای حرکت به سمت کشاورزی و صنعت، به سمت فعالیت‌های واسطه‌گری سوق داده‌ایم؛ مانند تجارت پول، ساختمان، مسکن، واردات و خدمات و... نتیجه این است که متأسفانه در بخش‌های مولد صنعت و کشاورزی سرمایه‌گذاری نکرده‌ایم. به عبارتی درختی نکاشته‌ایم که انتظار ثمر آن را داشته باشیم.

● **معضلاتی که به آن اشاره داشتید، بخش دولتی و بخش خصوصی در آن گرفتار است یا فقط مربوط به یکی از آنهاست؟**
بخش دولتی خود را به زیرساخت‌ها و تأمین بخشی از هزینه‌های شرکت‌هایی که از قبل وجود داشته‌اند، ملزم کرده؛ بنابراین سرمایه‌گذاری جدید از سوی بخش دولتی صورت نگرفته و متأسفانه دولت‌ها که همواره با کسری بودجه مواجه بوده‌اند، سعی داشته‌اند برای جبران هزینه‌های جاری، قید هزینه‌های عمرانی را بزنند. به همین دلیل پروژه‌های عمرانی که قرار بوده مثلاً چهارساله تمام شوند، ۹ یا ۱۱ سال طول کشیده‌اند. این طولانی‌شدن‌ها نیز نقض غرض هم می‌شود؛ چراکه پروژه‌ای که باید چهارساله تحویل داده شود، وقتی ۱۲ سال طول بکشد، عملاً دیگر نیازی به آن پروژه نیست. ضمن اینکه هزینه‌ها برای اصلاح آن پروژه چندبرابر می‌شود، بنابراین مشکل دوچندان خواهد شد. این به دلیل سیاست‌های غلطی بوده که دولت‌مدان دنبال کرده‌اند؛ آنها سیاست‌های کوتاه‌مدتی را دنبال می‌کردند و فقط به فکر رشد اقتصادی و به دنبال یک سری فعالیت‌های نمایشی - سیاسی بوده‌اند. سرمایه‌گذاری در حوزه صنعت و کشاورزی از جمله سرمایه‌گذاری‌هایی هستند که دغدغه دولت‌مدان نمی‌تواند سریع درباره آن تبلیغات کنند و برای آینده خودشان سرمایه‌ای سیاسی تدارک ببینند. بنابراین سیاست‌گذاران در ایران کم‌ویش همانند همتایانشان در سایر کشورهای توسعه‌یافته انگیزه‌ای ندارند که بخش صنعت و کشاورزی را حمایت کنند. مگر اینکه مجلس، مردم و رسانه قوی داشته باشند.

● **در بخشی از صحبت‌های شما در این موضوع اشاره داشتید که دولت‌ها در ایران در پی سیاست‌های اقتصادی کوتاه‌مدت بوده‌اند. به همین جهت در کشاورزی و صنعت سرمایه‌گذاری نکرده‌اند. هدف دولت‌ها در سیاست‌های اقتصادی نیز همان‌طور که گفتید، تدارک یک سرمایه سیاسی است. سؤال این است: آیا می‌توان گفت دولت‌ها یک منش**

سیدمسعود آریادوست: صدایش را بلند می‌کند و خطاب به تنش آفرین‌ها می‌گوید: «صاحب سرمایه که مرض ندارد سرمایه خود را بی دلیل وارد کشور کند. ما باید ببینیم که از ورود سرمایه خارجی چه نفعی می‌بریم. وقتی تکنولوژی و سرمایه ریسک‌پذیری‌شان را می‌آورند و تنش کمتر می‌شود و جوانان را سر کار می‌برند... اینها برای ما امتیازند». محمدقلی یوسفی، اقتصاددان برجسته کشور در گفت‌وگو با «شرق»، وقتی از «کاسبان تحریم» سخن به میان می‌آید، چنین پاسخ مخالفان حضور سرمایه‌دار خارجی را می‌دهد. این استاد دانشگاه تنش‌زایی عده‌ای را عامل فاصله‌گرفتن سرمایه‌دار خارجی از فضای تجاری - اقتصادی ایران می‌داند و صراحتاً می‌گوید: «ما سال‌هاست فضای آرام و بدون تنش نداشته‌ایم که سرمایه‌گذاران داخلی با خارجی انگیزه داشته باشند در ایران سرمایه‌گذاری کنند». گفت‌وگو با یوسفی زمانی به اوج خود می‌رسد که پای ماکیاولیست‌ها را در اقتصاد ایران به میان می‌کشد و با عنوان فریبکار آنها را به باد انتقاد می‌گیرد: «... ماکیاولیست‌ها هستند که وقتی از آنها از چربی کارهای نافرجام در جامعه سؤال می‌شود، می‌گویند «تقصیر ما نبود، دیگران نگذاشتند» و این‌گونه آدرس غلط می‌دهند...».

به‌راستی چه کسانی اقتصاد ایران را در سال‌های اخیر به این حال و روز درآوردند؟ چه کسانی خواهان ادامه این اوضاع هستند؟ بر سر سپرده‌های مردم در بانک‌ها چه بلایی می‌آوردند؟ اینها همه سؤالاتی است که بدون هیچ تعارفی در این مصاحبه پرسیده شد و یوسفی به آنها پاسخ صریح داد.

● **اغلب سرمایه‌گذاری‌ها در ایران با دولتی است یا از سوی بخش خصوصی صورت می‌گیرد. روند این سرمایه‌گذاری‌های بخش دولتی و خصوصی را چگونه ارزیابی می‌کنید؟**

سرمایه‌گذاری در یک شرایط آب‌و‌ثبات و بلندمدت تحقق پیدا خواهد کرد؛ یعنی زمانی که نگاه‌های کوتاه‌مدت به اقتصاد وجود نداشته باشد و سرمایه‌گذار بداند که با سرمایه‌گذاری چه مزایایی را کسب می‌کند. از سوی دیگر این امکان برای دولت وجود دارد که برنامه‌های خود را براساس استراتژی‌های بلندمدت تدوین کند و هزینه و درآمد را به برنامه‌های بلندمدت اختصاص دهد؛ مثلاً تجربه گذشته در ایران نشان می‌دهد که متأسفانه به دلایل مختلف در سال‌های گذشته وضعیت بآبائی نداشته‌ایم.

ما سال‌هاست فضایی آرام و بدون تنش را تجربه نکرده‌ایم تا سرمایه‌گذاران داخلی با خارجی انگیزه داشته باشند و در ایران سرمایه‌گذاری کنند. از اوایل انقلاب با تنش‌های سیاسی مواجه شدیم؛ بعد از آن یک جنگ طولانی داشتیم؛ بعد از جنگ هم با سیاست‌های اقتصادی - تجاری نادرستی که دنبال شده بود، روبه‌رو بودیم. انقلاب و جنگ موجب گسترش حوزه نفوذ دولت در اقتصاد شد. انگیزه داشته باشند و در ایران سرمایه‌گذاری کنند. از اوایل انقلاب با تنش‌های سیاسی مواجه شدیم؛ بعد از آن یک جنگ طولانی داشتیم؛ بعد از جنگ هم با سیاست‌های اقتصادی - تجاری نادرستی که دنبال شده بود، روبه‌رو بودیم. انقلاب و جنگ موجب گسترش حوزه نفوذ دولت در اقتصاد شد. انگیزه داشته باشند و در ایران سرمایه‌گذاری کنند. از اوایل انقلاب با تنش‌های سیاسی مواجه شدیم؛ بعد از آن یک جنگ طولانی داشتیم؛ بعد از جنگ هم با سیاست‌های اقتصادی - تجاری نادرستی که دنبال شده بود، روبه‌رو بودیم. انقلاب و جنگ موجب گسترش حوزه نفوذ دولت در اقتصاد شد.

● **سرمایه‌گذاری در حوزه صنعت و کشاورزی از جمله سرمایه‌گذاری‌هایی هستند که دغدغه دولت‌مدان نمی‌تواند سریع درباره آن تبلیغات کنند و برای آینده خودشان سرمایه‌ای سیاسی تدارک ببینند. بنابراین سیاست‌گذاران در ایران کم‌ویش همانند همتایانشان در سایر کشورهای توسعه‌یافته انگیزه‌ای ندارند که بخش صنعت و کشاورزی را حمایت کنند**

هزینه‌ها را افزایش و سرمایه‌ها بلوکه شده؛ در این روند نه‌تنها کمکی به تولید و اشتغال نشده بلکه متأسفانه اراده جدی برای حل این مشکلات هم وجود نداشته است. در دهه گذشته نیز با تشدید تحریم‌های بین‌المللی سرمایه‌گذاری تولیدی مخصوصاً در بخش صنایع کارخانه‌ای و کشاورزی به‌شدت آسیب دیده است. مخصوصاً بین سال‌های ۱۳۸۶ تا ۱۳۹۵ سرمایه‌گذاری بر ماشین‌آلات از مبلغ ناچیز قبلی نیز باز هم کاهش یافت و به کمتر از ۷۰ درصد از سرمایه‌گذاری ابتدای دوره رسید. علاوه بر این، سیاست‌هایی هم که دنبال می‌شده در جهت حمایت از سرمایه‌گذاری نبوده.

یکی از ویژگی‌های اقتصادی ایران بی‌ثباتی در سیاست‌ها و نگاه‌های کوتاه‌بینانه و گذرا به مسائل اقتصادی بوده است. برخی سرمایه‌گذاران بالقوه همچنان ترجیح می‌دهند منتظر بمانند تا اوضاع بهتر شود و بنابراین سیاست «انتظارکشیدن» در دنبال کرده‌اند؛ اینکه مثلاً سال آینده چه می‌شود، یا اینکه در سال آینده چه رخدادهایی به وقوع می‌پیوندد

چون بخش خصوصی به سود در فعالیت‌های اقتصادی می‌اندیشد، برخلاف سیاست‌مداران که به دنبال بهره‌برداری از رانت‌های سیاسی هستند. آنها سود و زیان خود را در بازار تجربه می‌کنند.

● **یعنی معتقدید در ایران جریان‌های سیاسی، بیشتر ماکیاولیست هستند تا پوپولیست؟**

من معتقدم بخش اعظم سیاست‌مداران ما در این دو گروه قرار می‌گیرند؛ سیاست‌مداران ایران یا پوپولیست هستند یا ماکیاولیست. مردم ایران هم شغل و درآمد می‌خواهند و هم آزادی و عدالت بیشتر. این خواسته‌ها خواسته‌های مشروع و به حقی است. از هر فرصتی استفاده می‌کنند تا این خواسته‌ها را بیان کنند. با چنین رویکردی اصولگرایان و اصلاح‌طلبان باید گفت‌مان خود را بسازند و در عمل نیز نشان دهند که خود نیز به این اصول پایبند هستند. پیگیری مطالبات مردم نباید محدود به ادعایات شود. مردم رفتار آنها را در عمل رصد می‌کنند. برای جلب اعتماد مردم، باید نخبان به شعارهایی که می‌دهند، باور داشته باشند و صرفاً از خواست مردم برای رسیدن به قدرت استفاده نکنند. کسانی که خواهان برقراری عدالت و آزادی هستند، سیاست‌هایشان را نیز باید به سمت عدالت ببرند و خودشان هم قائل به تضعیف حقوق دیگران نباشند. اگر امکانات کشور فقط در خدمت اصلاح‌طلبان یا اصولگرایان قرار گیرد و پذیرش در دانشگاه‌ها یا استخدام یا اخذ وام و اعتبار از بانک‌ها و... محدود به این دو گروه شود و قانون حاکم نباشد، خودرایی اکثریت بر اقلیت به مراتب خطرناک‌تر و مخرب‌تر خواهد بود. اگر این افراد نتوانند سرمایه‌گذاری یا فعالیت اقتصادی کنند، یا مجوز بگیرند و به‌عنوان شهروند درجه دو محسوب شوند، بسیار دردناک است. آیا آنها باید کشور را ترک کنند؟ آیا این راه درستی است. بنابراین من فکر می‌کنم همه نخبان باید تلاش کنند تا قانون حاکم شود و همه به آن عمل کنند.

● **آیا پوپولیست‌ها و ماکیاولیست‌ها به میان آمد. عامل نبود سرمایه‌گذاری در بخش‌های اقتصادی کشور کدامیک است؟ پوپولیست‌ها یا ماکیاولیست‌ها؟ آیا از دیدگاه شما بعد از انقلاب، پوپولیست‌ها و ماکیاولیست‌ها مانع از سرمایه‌گذاری مناسب در بخش‌های اقتصادی مختلف کشور شدند؟**

ادامه در صفحه ۱۵

اقتصاد سبز

توسعه سرمایه‌گذاری در بخش کشاورزی و کشاورزان خرده‌پا

فاطمه پاسبان
کارشناس کشاورزی

● بخش کشاورزی، نیاز به سرمایه‌گذاری دارد و این نیاز در حال افزایش است. از دلایل مهم نیاز به افزایش سرمایه‌گذاری در بخش کشاورزی می‌توان به جمعیت در حال افزایش جهان و تغییر الگوی رژیم غذایی طبقه متوسط در بازارهای نوظهور به سمت غذاهای با ارزش غذایی بالاتر اشاره کرد (به‌عنوان مثال محصولات لبنی، گوشت، ماهی، میوه‌ها، سبزیجات و...). براساس برآورد فائو، تقاضا برای مواد غذایی در سال ۲۰۵۰ در حدود ۷۰ درصد افزایش خواهد یافت و برای تأمین این تقاضا حداقل ۸۰ میلیارد دلار در سال، سرمایه‌گذاری مورد نیاز خواهد بود که انتظار می‌رود عمده سرمایه‌گذاری به وسیله بخش خصوصی صورت گیرد. بخشی از این سرمایه‌گذاران بخش خصوصی، کشاورزان خرده‌پا هستند. این کشاورزان به دلیل کوچکی مقیاس تولید عمدتاً با درآمد کم و به دنبال آن نداشتن پس‌انداز به‌تنهایی قادر به تأمین مالی سرمایه‌گذاری‌های مورد نیاز خود نیستند؛ ازاین‌رو برای سرمایه‌گذاری نیازمند سیستم و نظامی بهینه برای تأمین مالی هستند. هنگامی که از تأمین مالی بخش کشاورزی صحبت می‌شود، اشاره به چهار گروه نیاز مالی متفاوت است که بخش کشاورزی به آنها نیاز دارد: (۱) نیاز مالی کشاورزان و کارآفرینان به‌ویژه کوچک‌مقیاس‌ها، (۲) معاملات میان بازیگران زنجیره عرضه، (۳) نیازهای زیرساختی و زیربنایی (۴) ایجاد علم و دانش و تحقیقات. رویکرد تأمین مالی کشاورزان و کارآفرینان بخش کشاورزی، به‌ویژه کوچک‌مقیاس‌ها تمرکز بر بازیگرانی دارد که نیاز مالی دارند. کشاورزان و کارآفرینان کوچک‌مقیاس مانند شرکت‌های تولید و عرضه کوچک‌مقیاس، برای اینکه امکان تولید یا تنوع در تولید را برای خود فراهم آورده و توسعه دهند، نیاز مالی دارند. این رویکرد شامل تأمین مالی برای خرید نهاده‌ها (از قبیل بذر و کود شیمیایی)...

ادامه در صفحه ۱۵

اُجنرال

GENERAL

برند جهانی اُجنرال مشابه تقلبی بسیار دارد

کافی است

با مراجعه به سایت www.nia.ir در قسمت "کنترل اصالت و گارانتی" با وارد کردن شماره سریال دستگاه خریداری شده و یا از طریق ارسال پیامک به شماره ۲۳۲۲-۰۲۱ از اصل بودن کولر خود مطمئن شوید.

سریال دستگاه *۱۱*

برند جهانی اُجنرال مشابه تقلبی بسیار دارد

کافی است

با مراجعه به سایت www.nia.ir در قسمت "کنترل اصالت و گارانتی" با وارد کردن شماره سریال دستگاه خریداری شده و یا از طریق ارسال پیامک به شماره ۲۳۲۲-۰۲۱ از اصل بودن کولر خود مطمئن شوید.

سریال دستگاه *۱۱*

هوای شما را داریم...!

www.nia.ir

تلفن: 021 2322

نماینده انحصاری سیستم‌های تهویه مطبوع اُجنرال در ایران تهران، بلوار میرداماد، بعد از خیابان نفت جنوبی، پلاک ۲۶۲، ساختمان نیا

info@nia.ir